

Auteur: Cor E. Bijl
Datum: 20-03-2016

Het verdwijnen van God en geloof is een zege voor de gelovige.

Volgens een onderzoek van de KRO verdwijnen God en geloof steeds meer uit Nederland. Vele gelovigen en vooral professionele gelovigen vinden dat onrustbarend. Ze zijn bang dat daardoor de beschaving wordt aangetast. Een angst die gerechtvaardigd lijkt gezien de verharding van de samenleving. Maar is die angst terecht? Want wat is er eigenlijk aan de hand met de ontwikkeling van de mens en daarmee van de samenleving? Is het zo erg dat voor het eerst in de geschiedenis de mensen zich willen ontdoen van dogma's ook al verliezen ze daardoor hun houvast en worden ze op zichzelf teruggeworpen? Om die vragen te beantwoorden is het van belang te weten waaruit de evolutionaire ontwikkeling van de mens bestaat. Dat kunnen we weten, omdat we weten dat ons diepste ideaal ons verlicht/volmaakt/echt zijn of kortweg ons Zijn is en onze evolutionaire ontwikkeling dus uit de ontwikkeling van ons niet-Zijn, beter bekend als ons ego, naar ons Zijn bestaat.

Ook dankzij de wetenschap kunnen we dat weten. Die vertelt ons immers dat het universum zich op twee manieren manifesteert. Dat zijn deel en geheel, dualiteit en singulariteit, ruimte en tijd en ruimte- en tijdloosheid, oorzaak en gevolg en alles hangt (ogenblikkelijk) met alles samen. Twee manieren die we ook wel aanduiden als materie en geest of mens en God. Gegeven het feit dat we ons in de materie bevinden en ons daarmee identificeren, eraan hechten en erdoor veronderstellen dat het leven maakbaar is, kunnen we vaststellen dat we qua bewustzijn afgescheiden zijn van de geest en dus van het geheel, de singulariteit, de ruimte- en tijdloosheid (het hier en nu. En dat het Zijn dus precies hetgeen moet zijn waar we van afgescheiden en dus naarstig naar op zoek zijn en hetzelfde als God moet zijn. De ontwikkeling van ons ego naar ons Zijn is dus de ontwikkeling van onze afgescheidenheid van God naar ons één zijn ermee.

Maar waarom is het daarvoor nodig niet langer te geloven? Dat is allereerst nodig vanuit het besef dat geloven in God afstand tot God inhoudt terwijl dat vanzelfsprekend ontbreekt in één zijn met God. Verder is het nodig, omdat geloven samengaat met de aanname van goed en kwaad en bijgevolg van religieuze dogma's om aan de dualiteit daartussen te ontkomen terwijl alleen de singulariteit van het Zijn vrij is van de dualiteit en dus van die tussen goed en kwaad. Met andere woorden, alleen het Zijn is het zijn en doen van het (goddelijk) Goede dat goed en kwaad overstijgt. Dat impliceert dat de wil van het Zijn als zijnde het één zijn met het geheel, de Wil van God bevat. Dat is inderdaad het geval, want we weten dat er heel veel in en buiten ons gebeurt dat buiten onze wil en dus buiten ons kennen geschiedt. Dat 'gebeuren' is de Wil van God die we niet kennen, maar wel kunnen ervaren als de impuls tot manifestatie in het hier en nu. Vanwege onze afgescheidenheid van ons goddelijke Zijn hanteren we onze kenbare ego-wil die onze ego-behoefte aan houvast bevredigt en daardoor ons ego in stand houdt. Maar daaraan komt nu een einde als gevolg van het verdwijnen van God en het geloof. Daarbij aantekend dat deze God natuurlijk niet de echte God oftewel het geheel is, maar de door de religies voorgestelde God en de bijbehorende wil van God in de vorm van dogma's. Daardoor kunnen we nu eindelijk aan het realiseren van het Zijn, het één zijn met God, ons diepste ideaal, onze volmaakte beschaving, beginnen. Een zege voor de gelovige!